

Vitéz Ferenc

Pasztellek

(1.) Emlék az ablakból

(D. Király Sándor festménye alá)

*Hogy elszáradt már annyi álom,
s virágok tövében elterültem,
sötét szobában, vetetlen ágyon
megint egy felhő csücskére ültem.*

*S hamis képe visszatükröződött
szép gesztusoknak és szavaknak –
bús homlokom az éghez ütődött,
s kinyílt akkor egy végtelen ablak.*

(2.) Anyaság

(Bányai Szabados Katalin képéhez)

*Láng, ami másért lángol,
tűz, ami nem éget el.*

*Féltés, ami táplál,
mélység, ami fölemel.*

*Suttogás: égi szellő,
csönd, ami énekel.*

*Szárnyak, lobbanó szárnyak:
Főnix-angyali jel.*

(3.) Az angyal szárnyalása

(Komiszár János absztraktja mellé)

*A halak repülni tanulnak.
Bűntudat van a számadásban.
Az emlékek soha nem fakulnak
az örök feltámadásban.*

*A tekinteted mindenütt kísér.
Összenőtt a lélek anyagával.
Az angyal szárnya már az égig ér:
megérint, betakar, elvisz magával.*

(4.) Május első napja

(Sárközy Erzsébet képéhez ajánlva)

*Arany koszorúmra szállt
egy árgyéus kismadár,
egész kertem kivirágzott,
s elkergette a halált.*

*Ami múlik, nem enyész,
csokrom csupa nevetés,
szerelemtől lázas-izmos
szárba szökken a vetés.*

(5.) Tájélemek

(Láng Eszter festménye előtt)

*Felülről nézem magam –
látom, hogy szaladok át a réten.*

*Oldalról nézem magam –
nem vagyok se lent, sem az égben.*

*Alulról nézem magam –
kőszirtté változott a kék madár.*

*Belülről nézem magam –
és itt van bennem a táj.*

(6.) Egy legenda árnyékában

(Vassy Erzsébet pasztellje után)

*Előbb-utóbb minden ember
megalkotja saját történetét.
Kitalálja, alakítja, elmeséli.
Néha majdnem az igazságot.
Máskor csak azt a valóságot,
amiről úgy hiszi, a dolgok
közötti kapcsolatban létezik.*

*Lehet démon – elrejtőznek előle.
S lehet szent: legenda lesz belőle.*

*Aztán már csak nehezen tud
változtatni saját történetén.
Úgy él és mozog, mint Platón
barlangjában az árnyék a falon.
Hiába harcol a démon a szenttel,
az öröktől fogva létező mesén
nem javíthat, csak az odafenttel.*

A szívem olyan...

*A szívem olyan, mint a mennyek
lüktető, bíbor kupolája.
Csonkolt hazáknak messzi kertje
tulipán-vágyat fektet alája.*

*S a virág madárrá változik.
Látja fentről, hogy minden egyben.
Sóhaj és ének találkozik
a Kárpát fölötti fellegekben.*

*Félig gyerekként, félig ébren
bújnék ölemmel hű anyámhoz.
Hétszirom-szárnyam hófehérben –
odaszáll piros tulipánhoz.*

*Sarjadó búza zöld reményről
mesél a tavaszi szeleknek.
Mindent begyűjt az égi fényből,
s ezt mondja halkán: – Nagyon szeretlek!*

